

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Základní organizace ČSOP Moravské Kopanice**, se sídlem Vyškovec 62, právně zast. Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **1) RNDr. L. Š. Ph.D.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. KUZL 32725/2012, sp. zn. KUSP 88588/2011 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2012, č. j. KUZL 32725/2012, sp. zn. KUSP 88588/2011 ÚP-Ha, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru stavebního úřadu (dále jen

„stavební úřad“) ze dne 31. 8. 2011, č. j. OSUUP/2665/10/Ju. Stavební úřad ve spojeném územním a stavebním řízení rozhodl o umístění stavby „Vyškovec, Vlčí, kab. NN SB-4510-245“ na pozemcích parc. č. 9054/5, 9054/6, 9183/5 (PK 9183/1) v k. ú. Vyškovec, a současně vydal stavební povolení na stavbu „Vyškovec, Vlčí, kab. NN SB-4510-245“ na pozemcích parc. č. 9054/5, 9054/6, 9183/5 (PK 9183/1) v k. ú. Vyškovec.

II. Obsah žaloby

Žalobce je vlastník pozemku parc. č. 9054/7 v k. ú. Vyškovec, který bezprostředně souspívá s pozemkem parc. č. 9054/6 v k. ú. Vyškovec, na kterém je umístěna a povolena předmětná stavba. Je dotčen na svém vlastnickém právu k pozemku, neboť navrhovaná stavba nezákonně „otevívá cestu“ pro povolení dalších staveb, případně pro realizaci neoprávněné stavby. Zásah do vlastnického práva k pozemku parc. č. 9054/7 v k. ú. Vyškovec žalobce spatřuje v zásahu do krajinného rázu. Obcházení zákona spatřuje v tom, že je nejprve v územním a stavebním řízení posuzována samostatně stavba kabelu a teprve následně stavba rodinných domů, které má předmětný kabel zásobovat elektřinou. Tento postup může vést k tomu, že stavba kabelu bude provedena zcela zbytečně, když následně nebude možné realizovat stavbu rodinných domků. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2010, č. j. 5 As 30/2009-102, podle kterého není možné posuzovat záměr infrastruktury a staveb hlavních odděleně. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že na předmětných pozemcích jsou přípustné stavby rodinných domů. Tento závěr je předčasný, neboť posouzení souladu stavby rodinných domů dosud nebylo předmětem územního a stavebního řízení. Ve vztahu k rodinným domům absentuje posouzení přípustnosti výstavby těchto domů obecně, přičemž je třeba v souladu s § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) posuzovat soulad záměru jako celku. Takové posouzení dosud neproběhlo. Postup žalovaného je protiprávní, protože umožňuje realizovat dílčí část projektu, jehož jiné části nejsou v souladu s požadavky zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že stavební úřad postupoval v rozporu s odborným stanoviskem Správy CHKO Bílé Karpaty ze dne 7. 1. 2010, č. j. 2037/BK/2009/Bi, podle kterého na pozemcích na parcele č. 9054 v k. ú. Vyškovec je z důvodu ochrany krajinného rázu přijatelné umístění nejvýše jedné usedlosti. Od tohoto stanoviska se správa CHKO bezdůvodně odchýlila ve svém závazném stanovisku ze dne 25. 11. 2010, které bylo podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí, aniž by tento svůj postup vysvětlila. Správa CHKO byla svým předchozím názorem sama vázána. Správa CHKO tedy porušila zásadu legality a předvídatelnosti ve smyslu § 2 správního řádu. V závazném stanovisku rovněž absentuje vyjádření ke stavbě dvou rodinných domů. Závazné stanovisko je proto nezákonné a nepřezkoumatelné pro absenci odůvodnění. Odvolací námitky směřovaly i do obsahu závazného stanoviska, a proto si žalovaný vyžádal stanovisko nadřízeného správního orgánu (Ministerstvo životního prostředí), které vydalo opatření ze dne 15. 3. 2012, č.j. 13194/ENV/12, 386/570/12. I opatření je však nezákonné a nepřezkoumatelné pro nevypřádání se s námitkou nepřípustného oddělování části záměru, ačkoli se podle žalobce jedná o vzájemně podmíněné stavby. Absentuje zde i posouzení zásahu do krajinného rázu. Závazné stanovisko ani opatření ministerstva neberou přitom v úvahu vyjádření renomovaných architektů z Architektonické komise ze dne 1. 6. 2010, kteří hodnotí umístění

novostaveb v daném místě jako nemyslitelné, v rozporu s § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a v rozporu se studií Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Bílé Karpaty. Odborníci se shodli v tom, že zástavba v dané lokalitě není vhodná, není vhodné vymezení těchto ploch jako zastavitelných a není zde vhodná výstavba více než jednoho domu. Žalobce proto navrhuje, aby soud přezkoumal zákonnost závazného stanoviska a opatření.

Žalobce rovněž namítal, že závazné stanovisko správy CHKO ze dne 6. 6. 2011, sp. zn. 02156/BK/2009/Ba k umístění stavby rodinného domu na pozemku p.č. č. 9054/6 a závazné stanovisko správy CHKO ze dne 23. 7. 2012, sp. zn. 956/BK/2012 k umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 9054/5 jsou nepřezkoumatelná, neboť neobsahují úvahu správního orgánu o tom, jaký bude stavba rodinného domu mít vliv na krajinný ráz. Odůvodnění na str. 2 těchto stanovisek je nedostatečné.

Žalobce dále namítal, že za nezákonné považuje udělení výjimky ze zákazu nevratně poškozovat půdní povrch a provádět terénní úpravy značného rozsahu pro rodinné domy na pozemcích parc. č. 9054/6 a 9054/5 v k.ú. Vyškovce ze dne 29. 4. 2011, č. j. 2070/BK/2010/roz., kterým se povoluje výjimka na pozemku parc. č. 9054/6. Rozhodnutí o výjimce, které se stalo podkladem pro rozhodnutí CHKO ze dne 25. 11. 2010, je podle žalobce v rozporu s § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Rozhodnutí o výjimce neměl žalobce v době podání žaloby k dispozici. Výjimku ze zákazu hospodařit na pozemcích mimo zastavěná území obcí způsobem vyžadujícím intenzivní technologie je přitom potřebné i pro samostatnou stavbu kabelu. Z důvodu absence výjimky je rozhodnutí nezákonné.

Botanický průzkum lokality Vyškovce označil žalobce za nedostatečný, protože se nezabývá zásahem stavby kabelu a předmětných rodinných domů do dané lokality. Kabel je veden na samotné hranici pozemku parc. č. 9183/5, a tudíž zasáhne do lokality zvláště chráněných druhů rostlin. K jeho umístění je třeba výjimky podle § 56 a § 49 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Žalobce rovněž namítal, že žadatel v řízení neuvedl, kam má být přebytečná zemina a suť uložena. Nespecifikoval konkrétní skládku a nepředložil povolení k uložení odpadů. Nebyly proto splněny všechny podmínky pro provedení stavby a tudíž je stavební povolení v rozporu s ust. § 5 písm. d) vyhlášky č. 526/2006 Sb.

Žalobce je dále přesvědčen, že k vytyčení hranic pozemků mělo dojít před vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení. Reálný stav v území totiž neodpovídá údajům zaznamenaným v katastru nemovitostí. Rozhodnutí stavebního úřadu umísťuje stavbu, jejíž projektová dokumentace neodpovídá realitě, a která je tedy v podobě dle projektové dokumentace nerealizovatelná. Z důvodu nesplnění podmínek podle ust. § 78 stavebního zákona nemělo být územní a stavební řízení spojeno. Je i nutné vynětí pozemků parc. č. 9054/5 a parc. č. 9054/6 v k. ú. Vyškovce ze zemědělského půdního fondu.

Rozhodnutí žalovaného je i v rozporu s Rámcovou úmluvou o ochraně a udržitelném rozvoji Karpat publikovanou pod č. 47/2006 Sb. m. s. (dále jen „Karpatská úmluva“), když nepodporují tradiční způsob hospodaření na pozemku parc. č. 9054/7 ve vlastnictví a nechrání tradiční způsoby hospodaření na pozemcích parc. č. 9054/5 a 9054/6 v k. ú. Vyškovce.

Umístěním stavby dojde k narušení smyslu hospodaření na pozemku ve vlastnictví žalobce. Žalovaný k této odvolací námitce toliko odkázal na opatření Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 3. 2012, č. j. 13194/ENV/12, 386/570/12, ve kterém je uvedeno, že interpretace Karpatské úmluvy nemůže směřovat k zamezení rozvoje obcí. Prosazovat nevhodný stavební záměr s tím, že slouží rozvoji obce, však nelze.

III. Vyjádření žalovaného

K námitce absence posouzení staveb souvisejících rodinných domů uvedl, že postup, kdy se v dané lokalitě vybuduje potřebné technické vybavení a následně stavba hlavní, je možné pouze při souladu stavby hlavní s územním plánem. Na pozemcích dotčených záměrem je možné podle územního plánu pro obec Vyškovec vybudovat rodinné domy. Posouzení územně plánovací dokumentace nelze zaměňovat s konkrétním umístěním stavby na pozemek. Předmětné domy na ploše o charakteru plochy smíšené obytné vesnické s hlavním využitím plochy je smíšené využití vesnického charakteru, tj. bydlení s vyšším obsahem hospodářské složky, jednoznačně rodinné domy umístěny být mohou. Jejich konkrétní umístění, podoba a charakter pak budou řešeny v samostatném rozhodnutí. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2010, č. j. 5 As 30/2009-102 je skutkově odlišný a nelze jej na daný případ aplikovat.

K námitkám nezákonnosti závazného stanoviska správy CHKO Bílé Karpaty, opatření Ministerstva životního prostředí, biologického průzkumu lokality a porušení Karpatské úmluvy žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ze stanoviska Ministerstva životního prostředí vyplývá, že záměr nemůže snížit či změnit krajinný ráz, a proto vydání závazného stanoviska podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny není nezbytné. Současně ministerstvo uvedlo, že umístění a povolení staveb rodinných domů není předmětem řízení, ale bylo řešeno v rámci jiných správních aktů, v rámci kterých byl proveden botanický průzkum a hodnocen zásah do krajinného rázu v případě umístění těchto staveb. Postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu žalovaný dostal požadavku zákona, závazná stanoviska mu tak nepřísluší již dále přezkoumávat. Porušení § 26 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny pak není předmětem řízení. K námitkám stran odvozu přebytečné zeminy a suti na skládku a odnětí ze zemědělského půdního fondu uvedl, že likvidace odpadu byla k projektové dokumentaci dopracována dodatečně. Odkázal na vyjádření stavebního úřadu, odboru životního prostředí a zemědělství, ze kterého vyplývají i podmínky z hlediska odpadového hospodářství. Jde-li o vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu, rovněž odkázal na vyjádření stavebního úřadu a dotčených orgánů. Jde-li o vytyčení hranic pozemku, odkázal na vytyčovací výkres s uvedením lomových bodů a zakreslením vzdálenosti kabelu od hranic sousedních pozemků. Umístění kabelu je navrhováno na pozemku p. č. 9183/5 v k. ú. Vyškovec, který je ve vlastnictví obce Vyškovec. Stavební úřad při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z údajů zanesených v katastru nemovitostí. Skutečnosti uváděné žalobcem pro umístění kabelu nejsou rozhodné, podstatný je charakter pozemku.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

Žalobce trvá na nepřipustnosti samostatného posuzování záměru kabelu a stavby rodinných domů a s tím související judikatury Nejvyššího správního soudu. Závazná stanoviska a i jiné akty vyjadřující se k umístění rodinných domů jsou nezákonná. S uplatněnými námitkami se nevypořádalo ani opatření MŽP. Z vyjádření žalovaného rovněž plyne, že povolil a umístil stavbu, která neodpovídá projektové dokumentaci a realitě. Jde-li o vynětí ze zemědělského půdního fondu, pak vyjádření dotčených orgánů nemohou nahradit řízení podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen „zákon o ochraně zemědělského půdního fondu“). V ostatním žalobce setrval na žalobních tvrzeních.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

V.a) Předmět územního a stavebního řízení

Soud považuje za vhodné nejprve zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je umístění stavby a stavební povolení stavby „Vyškovec, Vlčí kab. NN SB-4510-245“ na pozemcích p. č. 9054/5, 9054/6, 9183/5 v k. ú. Vyškovec. Dle opatření MŽP ze dne 15. 3. 2012, č. j. 13194/ENV/12, 386/570/12 by měl kabel vést v podstatě v trase polní cesty a dojde k výměně stávajícího sloupu. Dle opatření výměna stávajícího sloupu za jiný, stejně jako vlastní výkop pro kabel, jeho zahrnutí a uvedení do původního stavu, rozhodně nejsou způsobilé změnit či snížit krajinný ráz. Soud k věci uvádí, že podle ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny je k umisťování a povolování staveb, i jiným činnostem, které by mohly snížit či změnit krajinný ráz, vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody. Za změnu krajinného rázu je přitom nutné považovat nejen zásahy negativní, ale i zásahy, které mají ve svém důsledku pozitivní dopad na krajinný ráz. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 52/2009 – 227, www.nssoud.cz, dospěl k názoru, že „(z)měny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého ještě nezastavěného území. Nová výstavba tedy nemůže být odmítána a může do krajinného rázu dané lokality zasáhnout, a to nejrůznějším způsobem. Může krajinný ráz lokality jak zhodnotit, např. tím, že se urbanisticky vhodně začlení do krajiny a stane se třeba harmonickou součástí, dominantou či významným krajinným prvkem, tak sice znehodnotit, ale v míře, která v porovnání s jinými důležitými zájmy je únosná a povaze věci odpovídající. V obou těchto eventualitách je zásah do krajinného rázu přípustný. Je však třeba se v každém případě vyvarovat extrémních postojů a řešení a snažit se o vyvážení a harmonizaci

konkurujících si zájmů a pokud možno o minimalizaci zásahů do právní sféry všech dotčených osob.“ Z ust. § 12 odst. 2 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny plyne, že souhlas orgánu ochrany přírody vyžadují všechny činnosti, které „by mohly“ „snížit nebo změnit“ krajinný ráz. Znamená to tedy, že takový souhlas je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně. Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Podle jeho odst. 2 pak (k) umisťování a povolování staveb, jakož i jiným činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že vlastní výkop kabelu, jeho zahrnutí a uvedení do původního stavu, včetně výměny stávajícího sloupu za jiný není způsobilé změnit či snížit krajinný ráz. Žalobce ani tuto svou námitku ve vztahu k umístění a povolení předmětného kabelu nijak nespecifikoval.

V.b) Absence posouzení staveb souvisejících rodinných domů

Žalobní argumentace směřovala proti tomu, že samostatné spojené územní a stavební řízení o stavbě kabelu a teprve následné samostatné územní a stavební řízení o stavbách rodinných domů, které měly být předmětným kabelem zásobovány elektrickým proudem, je nepřípustným obcházením zákona. Absence posouzení přípustnosti umístění staveb před nebo současně se stavbou kabelu otevírá možnost realizovat následně černé stavby rodinných domů, jejichž umístění v předmětné lokalitě nemusí být povoleno, zejména pro žalobcem poukazovaný rozpor se zákonem o ochraně přírody a krajiny (krajinný ráz). Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2010, č. j. 5 As 30/2009-102.

Soud se zde ztotožnil s žalovaným, že je možné, aby se v dané lokalitě nejprve rozhodlo o technické infrastruktuře (územní rozhodnutí a stavební povolení) a teprve následně by se povolila stavba hlavní, a to za předpokladu přípustnosti umístění stavby, pro niž jsou technické sítě povoleny, dle platného územního plánu. V posuzovaném případě byly tyto podmínky splněny, neboť stavba je součástí plochy SO.3, na které dle regulativů územního plánu platného pro obec Vyškovec je možné umisťovat rodinné domy. Navíc ke stavbě obou rodinných domů bylo dle ust. § 12 odst. 2 a § 44 odst. 1 vydáno souhlasné závazné stanovisko CHKO Bílé Karpaty. Postupovat dle názoru žalobce by v obecné rovině mohlo vést až k tomu, že by nebylo možno dovést technickou infrastrukturu k pozemkům, které jsou sice dle územního plánu určeny ke stavbě rodinných domů, případně bytových domů apod., ale dosud nebylo vydáno územní rozhodnutí resp. stavební povolení. K tomu však nemuselo dojít právě proto, že záměrem vlastníka pozemků (developera) je jejich zasíťování, tj. přivedení technické infrastruktury k hranicím pozemků a následný prodej s tím, že jednotliví kupující si sami dle svých individuálních představ požádají o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení pro konkrétní rodinný dům. Soud dále k věci dodává, že o stavbách rodinných domů

je vedeno samostatné řízení, ve kterém je žalobce oprávněn vystupovat jako účastník řízení a vznášet případné námitky. Soud nadto k věci dodává, že pokud je rozhodnutí o umístění stavby v souladu s územním plánem, jedná se ze strany vlastníka předmětného pozemku o výkon jeho vlastnického práva v mezích přípustných podle územního plánu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 21/2011-87). Nezbyvá než uvést, že předmětné pozemky jsou územním plánem určeny k zastavění rodinnými domky a je tudíž na orgánech ochrany přírody a krajiny, aby posoudily, zda navržené domy svým charakterem, vzhledem, rozlohou apod. obstojí z hlediska zásahu do krajinného rázu chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty dle ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

I stavební zákon klade důraz na napojení staveb na dopravní a technickou infrastrukturu a v případě jejího bezproblémového napojení stanovuje i mírnější podmínky vedení příslušných řízení. Jako příklad je možné uvést § 90 stavebního zákona, podle kterého je posuzován soulad záměru mimo jiné i s požadavky na technickou a dopravní infrastrukturu. Dále pak požadavek napojení stavby na technickou infrastrukturu stanovuje i § 79 odst. 1 stavebního zákona a zprostředkovaně i § 88 stavebního zákona. Vedle stavebního zákona požadavky na napojení staveb na technickou infrastrukturu stanovují i vyhlášky, např. vyhláška č. 268/2006 Sb., o obecných požadavcích na stavby, kdy z § 6 odst. 1 této vyhlášky vyplývá požadavek napojení příslušné stavby na sítě potřebných energií.

Z uvedených ustanovení lze dovodit, že stavba technické infrastruktury by měla předcházet stavbám, které mají být na technickou infrastrukturu napojeny. Zákon následně stanoví i zvláštní postup v případě, že takto není učiněno (viz § 88 stavebního zákona). Naopak ze zákona nevyplývá, že by řízení o stavbě technické infrastruktury, v daném případě v podobě podzemního kabelu nízkého napětí a přípojkových skříní, nemohlo být vedeno samostatně před případným dalším řízením o umístění staveb rodinných domů, které mají být na tyto rozvody elektrické energie napojeny, za předpokladu, že podle platného územního plánu je stavba rodinného domu přípustná.

Použitelnost žalobcem uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2010, č. j. 5 As 30/2009-102 vyhodnotil žalovaný zcela správně, když odmítl jeho aplikaci na základě skutečnosti, že v daném případě je záměr stavby rodinných domů v souladu s územním plánem. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu *měl být s platným územním plánem poměřován účel daného stavebního projektu jako celku a nikoliv pouze dílčí záměr zřídit zde parkoviště a k němu autovýtah, neboť ten byl v daném případě plně závislý na hlavním účelu, tedy na změně užívání části prostor*. Nelze tedy přisvědčit žalobci, že v posuzovaném případě měl být tento rozsudek aplikován. Související rodinné domy jsou totiž podle platného územního plánu přípustné, a to jak dle územního plánu platného v době podání žádosti, tak i podle nového územního plánu pro obec Vyškovec, účinného od 29. 12. 2011. Jinými slovy toliko platný územní plán nebrání umístění rodinných domů na předmětných pozemcích p. č. 9054/5 a 9054/6.

V.c) Neodůvodněná změna závazného stanoviska Správy CHKO Bílé Karpaty a nezákonnost opatření MŽP

Žalobce poukázal na skutečnost, že stavební úřad postupoval v rozporu se závazným stanoviskem Správy CHKO Bílé Karpaty ze dne 7. 1. 2010, č. j. 2037/BK/2009/Bi, podle kterého bylo na par. č. 9054 v k. ú. Vyškovec přijatelné umístění nejvýše jedné usedlosti. Následně pak v předmětném řízení vydala Správa CHKO Bílé Karpaty stanovisko ze dne 25. 11. 2010, ve kterém podle žalobce nevysvětlila odklon od stanoviska ze dne 7. 1. 2010.

K této žalobní námitce je nejdříve třeba upozornit na skutečnost, že odvolání žalobce směřovalo rovněž do obsahu závazného stanoviska, proto žalovaný v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu postoupil toto odvolání nadřízenému orgánu. Výsledkem toho řízení bylo opatření Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 3. 2012, č. j. 13194/ENV/12, 386/570/12, kterým bylo závazné stanovisko potvrzeno. I s ohledem na opatření Ministerstva životního prostředí byly hodnoceny námitky žalobce směřující proti závaznému stanovisku ze dne 25. 11. 2010 Správy CHKO Bílé Karpaty.

Nejdříve se soud zabýval námitkou přezkoumatelnosti závazného stanoviska z hlediska jeho odůvodnění. V případě, že by závazné stanovisko bylo shledáno s ohledem na jeho odůvodnění nepřezkoumatelným, nebylo by lze se již dále vyjadřovat k dalším námitkám žalobce, pouze přezkoumatelný akt je možné podrobit soudnímu přezkumu.

K otázce odůvodnění závazného stanoviska se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, publikovaném pod číslem Sb. NSS 2381/2011: „*S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.*“

Závazné stanovisko Správy CHKO Bílé Karpaty ze dne 25. 11. 2010, jenž obsahuje toliko vymezení záměru, je opravdu na hranici přezkoumatelnosti. Z uděleného souhlasu je však možné dovodit, že správa CHKO Bílé Karpaty neshledala, že by stavbou byly dotčeny zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Soud při hodnocení jeho přezkoumatelnosti vycházel i z toho, že proti němu bylo podáno odvolání. O něm rozhodlo MŽP opatřením ze dne 15. 3. 2012, č. j. 13194/ENV/12, 386/570/12. MŽP zde podrobně rozebírá, co je předmětem daného řízení a jeho dopad na životní prostředí. Dospívá k závěru, že „*v místě nebyly shledány zvláště chráněné druhy, u kterých by bylo nezbytné překročit zákazy*

stanovené k jejich ochraně, ani narušeny jiné zájmy chráněné zákonem. Výměna stávajícího sloupu za jiný, stejně tak vlastní výkop pro kabel, jeho zahrnutí a uvedení do původního stavu, rozhodně nejsou způsobilé změnit či snížit krajinný ráz, vydávání závazného stanoviska z hlediska § 12 odst. 2 není nezbytné“. Soud považuje jeho rozhodnutí za dostatečné. Žalobce ani nespécifikoval, jakým způsobem může stavba kabelu zasáhnout do krajinného rázu. Nepřezkoumatelnost opatření pak žalobce spatřoval v nevypořádání se s námitkou nepřipustného oddělování pouhé části záměru a neposuzování záměru jako celku. K tomu MŽP v odůvodnění uvedlo, že „*není předmětem tohoto řízení, a tedy ani závazného stanoviska, otázka umístění a stavby rodinných domů. Ta ze strany správy CHKO byla již řešena jinými správními akty. Pro rozhodnutí o umístění a povolení stavby obou rodinných domů Správa CHKO vydala pravomocné výjimky i závazná stanoviska, přičemž v průběhu těchto správních řízení byl proveden i botanický průzkum, tak i hodnocení možnosti umístění těchto domů z hlediska krajinného rázu odbornou komisí AOPK ČR.*“ Soud souhlasí s názorem MŽP, že předmětem závazného stanoviska a následného rozhodnutí o odvolání bylo jen posouzení stavby kabelu a nikoliv i rodinných domů. Ohledně umístění rodinných domů vedl totiž stavební úřad samostatná řízení, v nichž byla vydána závazná stanoviska podle ust. § 12 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (souhlasné závazné stanovisko Správy CHKO Bílé Karpaty ze dne 6. 6. 2011, zn. 02156/BK/2009/Ba k novostavbě rodinného domu na pozemku p. č. 9064/6 a souhlasné závazné stanovisko ze dne 23. 7. 2012, č. j. 956/BK/201 ke stavbě rodinného domu na pozemku p. č. 9054/5). Nesouhlasil-li žalobce s posouzením Správy CHKO Bílé Karpaty, mohl v rámci odvolání proti rozhodnutí o umístění rodinných domů brojit i proti výše uvedeným závazným stanoviskům, a to za předpokladu, že byl účastníkem řízení.

K žalobcem namítanému neodůvodněnému odklonu od stanoviska Správy CHKO ze dne 7. 1. 2010, č. j. 2037/BK/2009/Bi je třeba konstatovat, že toto stanovisko není součástí spisového materiálu. Nicméně z obsahu spisu vyplývá, že toto stanovisko bylo vydáno pro stavebníka rodinného domu, tedy záměru naprosto odlišnému, který nebyl předmětem řízení v nyní souzené věci. Žalobcem dovozovaná vázanost Správy CHKO Bílé Karpaty tak není na místě, jelikož je zřejmé, že povaha záměru může mít vliv na stanovení podmínek dotčeným orgánem. V nyní souzené věci se jedná o stavbu nového kabelového vedení a přípojných skříní, která svým charakterem a rozsahem zasáhne do zájmů chráněných v území zcela jiným způsobem, než stavba rodinného domu. To se týká i závěru o přípustnosti výstavby nejvýše jedné usedlosti v dané lokalitě.

Bylo-li v posuzovaném případě jako možné připuštěno vedení samostatného územního a stavebního řízení jednak o kabelu a jednak o rodinných domech (viz námitka V.b), pak z toho logicky plyne, že i zásah do krajinného rázu u kabelu a rodinných domů je hodnocen samostatně v jednotlivých řízeních.

Ani námitky nepřipustnosti výstavby více než jednoho rodinného domu na parcele č. 9054 a nezohlednění vyjádření Architektonické komise ze dne 1. 6. 2010 se netýkají tohoto řízení, ale jejich důsledky dopadají na řízení o umístění, resp. povolení rodinných domů.

S žalobními námitkami směřujícími proti závazným stanoviskům Správy CHKO Bílé Karpaty a opatření Ministerstva životního prostředí souvisela i námitka nezákonnosti povolení

výjimky podle § 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud k tomu uvádí, že tato výjimka Správy CHKO Bílé Karpaty ze dne 29. 4. 2011, č. j. 2070/BK/2010/roz. byla vydána pro stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 9054/6. V tomto řízení ji tudíž nelze přezkoumávat, neboť se jedná o jeden z podkladů rozhodnutí vydaného v samostatném řízení se zcela odlišným předmětem (územní řízení o umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 9054/6). Tento akt tak nelze ve spojeném územním a stavebním řízení týkající se kabelu podrobit přezkumu a tudíž se nelze touto námitkou žalobce zabývat. Argumentace žalobce nesměřovala proti tomu, že v posuzovaném řízení o umístění a stavebním povolení kabelu rozhodnutí o výjimce dle ust. § 26 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny nebylo vydáno, ačkoliv vydáno být mělo.

V.d) Biologický průzkum lokality a výjimka dle ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny

V další žalobní námitce žalobce brojil proti botanickému průzkumu vypracovanému Mgr. H. ze dne 11. 10. 2010. Podle žalobce neobsahuje botanický průzkum dané lokality hodnocení zásahu stavby kabelu a rodinných domů do předmětné lokality. Soud k tomu uvádí, že biologický průzkum předmětné lokality představuje ve smyslu § 67 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny podklad pro rozhodování orgánu ochrany přírody. Byl tedy podkladem stanoviska Správy CHKO Bílé Karpaty a opatření ministerstva životního prostředí. Jeho cílem pak není hodnocení vlivu staveb na danou lokalitu, ale provedení inventarizačního průzkumu předmětné lokality. Dle botanického průzkumu byl tento průzkum proveden na pozemcích parc. č. 9054/5, 9054/6 a 9054/7. Zde byl konstatován výskyt zvláště chráněných rostlin ve smyslu ust. § 48 zákona o ochraně přírody a krajiny. Soudu není zřejmé, o co opírá žalobce svůj závěr, že na pozemku parc. č. 9183/5 se zvláště chráněné rostliny vyskytují. Jde-li o hranici pozemku parc. č. 9054/6, ani při srovnání trasy kabelu po hranici tohoto pozemku dle projektové dokumentace není zřejmé, že by kabel měl zasáhnout do populace zvláště chráněných rostlin. Dle fotografií přiložených k botanickému průzkumu se na tomto pozemku zvláště chráněné rostliny sice nacházejí, avšak kabel místo jejich výskytu mívá. Soud nadto k věci dodává, že potřebu výjimky dle ust. § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny neshledala ani Správa CHKO Bílé Karpaty či k odvolání žalobce MŽP. Námitka absence výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k rodinným domům pak není předmětem tohoto řízení.

V.e) Nakládání s přebytečnou sutí a zeminou a odnětí ze zemědělského půdního fondu

Podle žalobce žadatel o stavební povolení neuvedl, na kterou konkrétní skládku bude zemina a stavební suť odvezena a zda má žadatel pro uložení zeminy a stavební suti potřebná povolení, pokud jsou potřebná. Soud k tomu uvádí, že podmínky likvidace odpadu jsou dostatečně stanoveny v projektové dokumentaci ke stavbě. V rámci spojeného územního a stavebního řízení se k záměru z hlediska odpadového hospodářství vyjádřil Městský úřad Uherský Brod, odbor životního prostředí a zemědělství. Z vyjádření Městského úřadu Uherský Brod ze dne 19. 7. 2010, č. j. OŽP/2322/10/Ba vyplývají pro stavebníka podmínky, které stavební úřad následně zahrnul do podmínek stavebního povolení. Městský úřad Uherský Brod, odbor životního prostředí a zemědělství odkázal na zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a na prováděcí vyhlášku č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, a z nich vyplývající povinnosti. Požadavek žalobce o uvedení konkrétní skládky pro uložení

stavební suti a přebytečné zeminy nemá oporu v zákoně, stejně tak nemá oporu v zákoně požadavek žalobce na prokázání existence povolení pro uložení zeminy. Námitky žalobce jsou velmi obecné a nekonkrétní, aniž by z nich vyplynulo, z jakých ustanovení zákona tyto podmínky vyplývají, či z čeho žalobce dovozuje dotčení na svých právech.

Dále žalobce namítal, že pozemky parc. č. 9054/5, 9054/6, na kterých má být umístěna stavba kabelu a přípojkových skříní, jsou součástí zemědělského půdního fondu. Žalobce dále uvádí, že i v případě, že by pro stavbu přípojkových skříní a kabelu nebylo třeba vynětí ze zemědělského půdního fondu, stále trvá nutnost vyjmout tyto pozemky ze zemědělského půdního fondu pro účely stavby rodinného domu. Soud k věci uvádí, že dle vyjádření Městského úřadu Uherský Brod, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 19. 7. 2010, č. j. OŽP/2322/10/Ba stavbou kabelu NN a přípojkových skříní nebudou dotčeny zájmy orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Žalobce ani nijak nekonkretizoval svou žalobní námitku v tom směru, proč by mělo v případě stavby kabelu být rozhodováno o vynětí ze zemědělského půdního fondu. Soud se i proto spokojil s tím, že dotčeným orgánem byla celá věc posouzena. Je třeba zdůraznit, že předmětem posuzování nebyla stavba rodinných domů a s tím případně související souhlas orgánu ochrany zemědělského půdního fondu s vynětím ze zemědělského půdního fondu. Touto námitkou žalobce se soud proto nemohl zabývat.

V. f) Vytyčení hranic pozemků

Žalobce i na veřejném zasedání vznesl námitku, že před vydáním rozhodnutí o umístění stavby mají být zaměřeny a vytyčeny hranice pozemků. Stavební úřad následně dle žalobce uvedl, že tato námitka byla zanesena do podmínek rozhodnutí. Žalobce je však přesvědčen, že vytyčení přesných hranic pozemků mělo proběhnout před vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení. Dále žalobce uvádí, že reálný stav neodpovídá údajům zaneseným v katastru nemovitostí. Pokud by před realizací stavby došlo k vytyčení pozemků, kterým by byl stav v katastrálních mapách uveden do souladu se skutečností, pak by se stavba realizovala na pozemcích, které by se svým tvarem a polohou fakticky odlišovaly od pozemků, jež jsou zakresleny v dokumentaci stavby. Podle žalobce tak rozhodnutí stavebního úřadu umísťuje a povoluje stavbu, jejíž projektová dokumentace neodpovídá realitě a je tedy v této podobě nerealizovatelná.

V podmínkách pro udělení stavebního povolení bylo stanoveno, že stavebník před zahájením stavby zajistí vytyčení její prostorové polohy odborně způsobilými osobami. Součástí spisového materiálu je i vytyčovací výkres s uvedením lomových bodů a vzdálenosti kabelu od sousedních pozemků. Projektová dokumentace stavby byla doplněna na základě vznesených námitek na veřejném zasedání konaném a stavebnímu úřadu byla doručena dne 19. 5. 2011, tj. před vydáním rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolením. Projektová dokumentace tak byla ke dni vydání rozhodnutí stavebního úřadu kompletní. K vytyčení pozemků před umístěním stavby rovněž došlo. Kabel byl dle rozhodnutí umístěn na pozemcích p. č. 9183/5, 9054/5 a 9054/6. Pozemek p. č. 9183/5 v k. ú. Vyškovce, kde je kabel z převážné části umístěn, je dle výpisu katastru nemovitostí ve vlastnictví obce Vyškovce, přičemž v evidenci katastru nemovitostí je veden jako ostatní plocha s využitím jako ostatní komunikace. Na pozemcích p. č. 9054/5 a 9054/6 jsou dle územního plánu přípustné i rodinné domy. Umožňuje-li územní plán takovou stavbu na předmětných

pozemcích, lze akceptovat postup stavebního úřadu, který povinnost vytyčení hranic pozemků stanovil před zahájením stavby. Soud je navíc přesvědčen, že tato námitka přísluší toliko vlastníkům pozemků z titulu ochrany jejich vlastnického práva a nikoliv žalobci. Ti by byli oprávněni se bránit tím, že z důvodu nepřesně stanovených hranic pozemků je kabel umístěn i na jejich pozemek, ačkoliv s tím třeba nesouhlasí, případně mají jiné výhrady.

V souvislosti s touto námitkou byla žalobcem vznesena námitka nesplnění podmínek pro spojení územního a stavebního řízení z důvodu nejasnění podmínek v území. Podle § 78 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad může podle správního řádu spojit územní a stavební řízení, jsou-li podmínky v území jednoznačné, zejména je-li pro území schválen územní plán nebo regulační plán. Z uvedeného ustanovení stavebního zákona je možné dovodit, že pod pojem jednoznačných podmínek je třeba spatřovat případ, kdy je pro dané území schválen územní plán, což bylo v posuzovaném případě splněno. Soudu však není zřejmé, jak byl žalobce zkrácen na svých právech vedením spojeného územního a stavebního řízení. Dle názoru soudu mu i v případě spojeného řízení bylo zachováno právo uplatnit tytéž námitky, jako v případě samostatného stavebního a územního řízení.

V.g) Porušení Karpatské úmluvy

Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutím stavebního úřadu a žalovaného byla porušena Rámcová úmluva o ochraně a udržitelném rozvoji Karpat, publikovaná pod č. 47/2006 Sb. m. s. (Karpatská úmluva) v čl. 7 odst. 1, když tato rozhodnutí nepodporují tradiční způsob hospodaření na pozemcích p. č. 9054/7 ve vlastnictví žalobce. Tradiční způsob hospodaření žalobce spočívá v tom, že jsou louky hned v březnu po padnutí sněhu spaseny ovce. Na přepasených loukách v trávě v květnu a červnu vyrůstají cenné orchideje. Jednou ročně v průběhu července se tráva ručně poseče společně s dobrovolníky. Po seči vyrostou na loukách další tráva (otava), kterou opět spásají ovce. Tímto hospodařením se žalobce snaží o návrat tradičního způsobu hospodaření do Bílých Karpat.

Žalovaný se k této námitce vyjádřil tak, že odkázal na opatření Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 3. 2012, č. j. 13194/ENV/12, 386/570/12, ve kterém je uvedeno, že interpretace Karpatské úmluvy nemůže směřovat k zamezení rozvoje obcí. Předně je třeba opět zdůraznit, že předmětný záměr se týká realizace kabelu a přípojných skříní. Soudu není zřejmé, jak stavba kabelu, který bude umístěn pod povrchem a nepovede přes pozemek žalobce, zasáhne do jeho tradičního hospodaření. Vlastní stavba, která se netýká pozemku žalobce, by měla probíhat tak, že bude proveden výkop pro uložení kabelu, výkop bude následně zahrnut a uveden do původního stavu. Dle názoru soudu průběh stavby ani stavba samotná není způsobitelná zasáhnout či ohrozit tradiční způsob hospodaření žalobce na jeho pozemku.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému

správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení vychází z ust. § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 5. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu